

İnsanların beni anlamak gibi bir mecburiyeti olmadığını idrak etmem, diğer pek çok konu gibi, uzun zaman aldı. Bitmeyen bir ergenliğin işaretlerinden biri sanırım bu, *insanlar beni anlamıyor* sözü. Anlamıyor, çünkü onların dilinden konuşmuyorsun ve onlar sana ne kadar uzaksa, sen de onlara o kadar uzaksın.

Bir anlayışsızlık varsa, hemen her zaman karşılıklı olduğunu keşfettim. İnsanların beni anlamadığı yerde, ben de onları anlamıyordum. Belki asıl anlamayan da bendim. Onlar söylediklerimden bir fayda gelmeyeceğini belki baştan anlamışlardı ve onun için uğraşmıyorlardı veya anlayışsız olmaya bile çalışmıyorlardı.

O zamandan beridir anlayışımı geliştirmeye çalışıyorum. İnsanların neden beni anlamadıkları ilginç bir soru olma özelliğini ve sahip olduğu büyüü kaybetti, anlaşılmacak zor değil, herkes yapabilir. Zor olan *anlamak* neden anlaşılmadığını anlamak mesela, insanlardan ne kadar uzak durduğunu *ölçebilmek* ve bu mesafeye değip değmediğine karar verebilmek. Herhalde herkesin anladığı bir insana dönüşebilirim, *buna değer mi, değmez mi* sorusu artık daha ilginç bir soru.

Anlaşılmak da, anlaşılmacak da tercihe bağlı olduğunda o kadar *incitici* olmuyor. Bazen anlaşılmacak istiyorum ve anlaşılıyor ve bazen anlaşılmacak hoşuma gitmiyor ve anlaşılmıyorum. Bu kadar basit mi? Tabii ki değil. Beni yine anlamadınız.